

[Ragnhild Andersen.]

kræfter, ikke højere magter, der står bag krigen, men mennesker. . . . Den farligste gruppe er højfinansens, i hvis hånd den egentlige magt er koncentreret. I sammenligning med dem er de borgerlige politikere kun marionetter, der lægger navn og popularitet og passende sædelige fagter til de andres spil.“

Det var, hvad undervisningsminister Hartvig Frisch mente om årsagen til krigen: at det var højfinansens, som havde den egentlige magt over krigens kræfter. Den samme Hartvig Frisch var også klar over, at krigsårsagerne kunne og måtte bekæmpes af organiseret magt; men i kampen mod kaprustning og krigsgalskab fortrøstede han sig ikke til højfinansens i Tyskland, USA og andre steder. Han sagde om krigsårsagerne, at de må bekæmpes med organiseret magt; denne magt skjuler sig i proletariatet, og der gives ingen anden fredsmagt i verden. Den ærede ordfører, hr. Rasmus Hansen, er kommet langt, langt bort fra disse synspunkter angående våbenkapitalen, angående højfinansens som årsag til krigen i verden, dér, hvor han er havnet i dag med hensyn til synspunkter, og jeg vil gerne spørge det ærede medlem: Anser han højfinansens for at være afskaffet eller afgået ved døden efter den sidste verdenskrig? Eller mener han, at den kapitalistiske højfinans har forandret karakter siden 1926, sådan at det i dag er denne højfinans, der er den bedste værn for demokratiets umistelige goder? Mener han, at de kruppske familietraditioner er undergået forandringer, er anderledes, end de var under Hitlerperioden?

Den højtærede forsvarsminister talte om, at når Danmark gik ind for Tysklands genoprustning, var det for at forsvare demokratiets umistelige goder. De tager fejl, højtærede forsvarsminister! Demokrati kan ikke forsvares af krigsforbrydere, ikke af nazigeneraler, af fjender af menneskeheden; demokratiet vil netop nedbrydes af de foranstaltninger, som er og bliver følgen af at fortsætte ad denne oprustnings og krigsforberedelsens vej. Denne oprustningspolitik vil betyde større og utålelige afsavn for den danske befolkning, og jeg vil gerne opfordre ærede medlemmer af det høje ting til at stemme for at protestere imod løsladelsen af Krupp, kanonkongen og de nazistiske generaler, og til at stemme for den udtalelse, som det kommunistiske parti har foreslået om protest imod den skændsel, det er, at disse mennesker skal på fri fod og deltage i Tysklands genoprustning og blive venner og brødre med os.

Petra Petersen: I „Nationaltidende“ for i dag findes en leder, hvis indhold er den samme gang nazihetz og usandfærdigheder om historiske kendsgerninger, som til stadighed serveres, denne gang antagelig for at dække over den forbrydelse, der af folketinget skal besegles her i aften. I slutningen af lederen advarer man os kommunister: vær forsigtig med at appellere „til folket“ og til „alle dem, der tænker og føler dansk“. Folket er nu heldigvis ikke denne sals medlemmer, folket er blandt andet dem — og det er de bedste af dem —, der kæmpede og stred for Danmarks frihed under besættelsens 5 år; folket er dem, man lovede frihed for frygt og nød efter krigen; folket er også dem, man bedrog; man har ikke givet folket frihed for frygt og nød, men man har givet det frygt og nød. De økonomiske følger af Marshallhjælpen og Atlantpagten har nød som følge. Krigshetz, oprustning, bunkersbyggeri og indkøb af gasmasker øger frygten i folket. Den sidste følge af Marshallplan og Atlantpagt, Tysklands oprustning, har vakt endnu større uro og frygt i befolkningen. De ærede medlemmer, der her erklærer, at folket står bag dem, når de i aften vil tilslutte Danmark Atlantpagten og gå ind for Tysklands oprustning, taler givet ikke sandhed. Hvis de mener det, de siger, hvorfor må folket da ikke spørges? Det er ikke os kommunister, der ikke tør appellere til folket og alle dem, der tænker og føler dansk. De, der ikke tør, er det parti, som står bagved „Nationaltidende“. Hvad den danske arbejderklasse angår, har den i gerning vist, at den tænker og føler dansk, og vi tør roligt appellere til den danske arbejderklasse i dette spørgsmål. Vi kommunister ønsker som alle danske fred, frihed og gode levevilkår for hele folket og ikke for en lille privilegeret klasse. Vi frygter ikke folkets dom og behøver ikke som andre at lyve om vor danskhed og om vore gerninger i kampen for Danmarks frihed.

Når man lyver, må det være, fordi man har gjort noget forkert, noget, man ikke vil lægge navn til. Under debatten i tirsdags hævdede det ærede medlem hr. Rasmus Hansen, at han aldrig havde underskrevet noget opråb, hvori man opfordrede til at støtte værnemagten. Jeg står her med beviset i hånden. Den 19. august 1943 udsendtes et opråb til befolkningen i Odense, og i dette opråb stod:

„Arbejderbevægelsens ledelse . . .“

Formanden: Man kan ikke citere uden tilfaldelse.